
Uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 33/11-12(383-384), 114-120

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA**A. UCHWAŁY NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ**

Poniżej publikujemy uchwały NRA w sprawie „taksy” adwokackiej oraz związaną z tym korespondencję. Część taksy dotycząca opłat za czynności inne niż przed organami wymiaru sprawiedliwości została już załatwiona. Natomiast część dotycząca opłat za czynności przed organami wymiaru sprawiedliwości czeka na rozwiązanie.

Redakcja

1.**UCHWAŁA NR 2/X/89
Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 1 lipca 1989 r.***

o zmianie uchwały NRA z dnia 3.VIII.1988 r.**
w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu
innym niż przed organami wymiaru sprawiedliwości

Na podstawie art. 58 pkt 6 z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124) uchwała się, co następuje:

1. W uchwale Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 3 sierpnia 1988 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu innym niż przed organami wymiaru sprawiedliwości (Mon. Pol. z dnia 31 sierpnia 1988 r. Nr 23, poz. 214) wprowadza się następującą zmianę:

§ 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „Wynagrodzenie adwokata ustala się na podstawie stawek określonych w rozdziałach 2—4, chyba że wysokość wynagrodzenia zostanie określona w innej wysokości w umowie między kierownikiem zespołu a klientem”.

Uchwała wchodzi w życie z dniem 1.VIII.1989 r.

* Uchwała ta została opublikowana w MP (Nr 23 z 1989 r., poz. 181) z dnia 27.VII.1989 r. pod tytułem: Uchwała Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lipca 1989 r. zmieniająca uchwałę w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu innym niż przed organami wymiaru sprawiedliwości.

Redakcja

** Uchwała ta została opublikowana w MP (Nr 23 z 1988 r., poz. 214) z dnia 31.VIII.1988 r. oraz umieszczona potem we wkładce do kalendarza prawniczego wydanego przez „Palestrę” i rozestanego z numerem 10/88 przez Redakcję.

Redakcja

POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA
MINISTERSTWO
SPRAWIEDLIWOŚCI
PODSEKRETARZ
STANU
BOP.II.A.800/275/89

Warszawa 1989.07.19

Obywatel dr Kazimierz Łojewski
Prezes
Naczelnej Rady Adwokackiej
Warszawa

Odpowiadając na przesłany przez Obywatela Prezesa w dniu 1 czerwca 1989 r. L.dz. 2044/89 projekt uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej o zmianie uchwały z dnia 3.08.1988 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu innym niż przed organami wymiaru sprawiedliwości, uprzejmie informuję, że w aktualnym stanie prawnym nie widzę możliwości wyrażenia zgody na propozycję zmiany brzmienia paragrafu 2 ust. 3 cyt. uchwały, pozwalającego na ustalenie stawek wynagrodzenia w drodze między kierownikiem zespołu a klientem.

Zgodnie z treścią art. 58 pkt 6 Prawa o adwokaturze opłaty za czynności zespołów adwokackich, z wyjątkiem określonych w art. 16 p. oa., ustala w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości Naczelna Rada Adwokacka. Przepis ten nie zawiera delegacji do scedowania tych uprawnień na inne — niż w nim wymienione — podmioty.

Tym samym nowe brzmienie paragrafu 2 ust. 2 proponowane w projekcie uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej jest sprzeczne z prawem i faktem tego nie zmienia argumentacja zawarta w uzasadnieniu. Argumenty bowiem, nawet najbardziej słuszne, nie mogą prowadzić do działań niezgodnych z prawem, a jedynie do jego zmiany.

Zatem uznając za celowe wprowadzenie zasady ustalania opłat za czynności adwokackie na podstawie umowy pomiędzy kierownikiem zespołu lub adwokatem a klientem, należy uprzednio doprowadzić do zmiany prawa o adwokaturze.

Ministerstwo Sprawiedliwości z największym zainteresowaniem przyjmie stosowne propozycje w tym przedmiocie.

V- MINISTER
Dr Józef Musioł
Podsekretarz Stanu

NACZELNA
RADA ADWOKACKA
L.dz. 1623/89

Warszawa, dn. 31.VII.1989 r.

Obywatel
dr Józef Musioł
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Warszawa

W odpowiedzi na pismo Obywatela Ministra z dnia 19.07.1989 r. L.dz. BOP.II.A.800/275/89 w sprawie uchwały NRA o zmianie jej uchwały z dnia 3.08.1988 r. dotyczącej opłat za czynności adwokackie w postępowaniu innym niż przed organami wymiaru sprawiedliwości pozwałam sobie uprzejmie stwierdzić, że NRA podjęła uchwałę w omawianej materii na swym posiedzeniu plenarnym w dniu 1 lipca br. — z zachowaniem wymagań prawa o adwokaturze sprecyzowanych w art. 58 pkt 6.

W szczególności NRA dopełniła formuły działania „w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości”, przesyłając Mu przed podjęciem uchwały dwukrotnie (pismami z dnia 1.06. i 18.06.1989 r.) projekt uchwały celem zajęcia przez Ministra Sprawiedliwości stanowiska. Oba te pisma pozostały bez jakiegokolwiek odpowiedzi, co w pełni uzasadniało pogląd, że Minister Sprawiedliwości po zapoznaniu się z omawianym dokumentem nie ma w tym przedmiocie żadnych uwag do zgłoszenia.

Zawarte w piśmie Obywatela Ministra twierdzenie o braku „możliwości wyrażenia zgody” na treść podjętej przez NRA uchwały nie znajduje uzasadnienia w prawie o adwokaturze, zwłaszcza zaś w świetle wyroku Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z dnia 7.12.1988 r. (sygn. akt III PAN 1/88). Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że dla podjęcia przez NRA uchwały określonej w art. 58 pkt 6 p. oa. nie jest wymagana jakakolwiek zgoda Ministra, zaś przez określenie „porozumienie” należy rozumieć dążenie do uzgodnienia stanowisk. NRA dążyła niewątpliwie do uzgodnienia swojego stanowiska z Ministrem Sprawiedliwości, przesyłając Mu dwukrotnie projekt uchwały — ze skutkiem opisanym powyżej.

Różnica poglądów między Ministrem Sprawiedliwości a NRA, jaka ma miejsce na tle wykładni art. 16 p. oa. (koncepcji opłat za czynności adwokackie), jest wynikiem odmiennego spojrzenia obu tych podmiotów na treść cytowanego przepisu.

Pozostaję z wyrazami poważania

PREZES
Naczelnej Rady Adwokackiej
adw. Kazimierz Łojewski

2.
UCHWAŁA NR 4/X/89
Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 1 lipca 1989 r.

w sprawie skierowania do Ministra Sprawiedliwości wniosku o wprowadzenie zmian do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 lipca 1988 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości

Naczelna Rada Adwokacka postanowiła zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości o wprowadzenie zmian w w/wymienionym rozporządzeniu w ten sposób, że określone w rozdziałach 2, 3 i 4 stawki wynagrodzeń podwyższa się trzykrotnie w odniesieniu do wysokości minimalnej, a dziesięciokrotnie w odniesieniu do wysokości maksymalnej stawek.

Uzasadnienie

Naczelna Rada Adwokacka powołuje się na argumentację zawartą w uzasadnieniu jej wniosku w analogicznej sprawie, skierowanego do Ministra Sprawiedliwości pismem z dnia 20 stycznia 1989 r. L.dz. 196/89.

Dodatkowo Naczelna Rada Adwokacka podnosi, że — jej zdaniem — Minister Sprawiedliwości jest upoważniony treścią art. 16 o adwokaturze do wprowadzenia w drodze rozporządzenia zasady umowności opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości. Użyte w cytowanym przepisie określenie „ustala opłaty” daje Ministrowi Sprawiedliwości podstawę nie tylko do precyzowania konkretnych sum wynagrodzenia za określone czynności adwokackie, ale również, a właściwie przede wszystkim, upoważnia Go do ustalenia koncepcji, zasady, metody wynagradzania adwokata za jego czynności.

Naczelna Rada Adwokacka, znając odmienne stanowisko Ministra Sprawiedliwości w tym względzie, postanowiła zaniechać sporów teoretycznych na tle wykładni art. 16 p.o a. i stosując się z konieczności do tego stanowiska, zaproponować zmianę rozporządzenia z dnia 14 lipca 1988 r. jak wyżej.

Postępująca w ciągu roku od daty wydania rozporządzenia inflacja uczyniła z jego treści dokument całkowicie nieprzydatny do określania wysokości wynagrodzenia adwokatów za ich czynności. Nierealność zawartych w nim stawek w odniesieniu do kosztów utrzymania rodziny wg względnie przyzwoitych standardów uzasadnia jak najszybsze wprowadzenie nowych zasad wynagrodzenia.

NACZELNA
RADA ADWOKACKA

1.VII.1989 r.

Obywatel
ŁUKASZ BALCER
Minister Sprawiedliwości
Warszawa

W nawiązaniu do pisma NRA z dnia 5 lipca 1989 r. L.dz. 1496/89 w sprawie propozycji podwyższenia opłat za czynności adwokackie (zawartej w uchwale NRA z dnia 1 lipca 1989 r. przekazanej przy tym piśmie) — Prezydium NRA prosi usilnie Obywatela Ministra o udzielenie informacji co do sposobu ustosunkowania się do cytowanej uchwały.

Sprawa nierealności obecnych progów opłat za czynności adwokackie została omówiona w piśmie NRA do Obywatela Ministra z dnia 20 stycznia 1989 r. L.dz. 196/89. Na pismo to (oraz dodatkowo na pismo z dnia 30 maja rb.) NRA otrzymała odpowiedź Biura Organów Obsługi Prawnej po upływie sześciu miesięcy — z negatywnym ustosunkowaniem się do propozycji adwokatury.

Proponowana w uchwale NRA z dnia 1 lipca 1989 r. próba wyjścia z impasu interpretacyjnego art. 16 p.o a. (polegająca na rozbieżności poglądów między Ministrem Sprawiedliwości a NRA) sprowadza się do postulatu, by określone w rozdziałach 2, 3 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości stawki wynagrodzeń zostały podwyższone trzykrotnie w odniesieniu do wysokości minimalnej, a dziesięciokrotnie w odniesieniu do wysokości maksymalnej stawek. Propozycja ta jest jednocześnie odpowiedzią na oczekiwania Biura Organów Obsługi Prawnej M.S., zawarte w piśmie tego Biura z dnia 3 czerwca 1989 r. L.dz. BOP IIA 800/264/89.

Prezydium NRA pragnie podkreślić, że problematyka zasad odpłatności za czynności adwokackie powinna być rozwiązana w jak najszybszym terminie.

Mimo zabiegów i starań adwokatury w ciągu roku 1989 nie zostały nawet podjęte próby rozwiązania sprawy ze szkodą dla członków naszej korporacji oraz dla interesu społecznego.

Problem nabiera szczególnego wyrazu na przełomie miesiąca lipca i sierpnia z uwagi na nierealność jakichkolwiek odniesień finansowych zawartych w opłatach adwokackich, nawet z miesiąca czerwca.

W zakończeniu Prezydium NRA zwraca się do Obywatela Ministra z prośbą o przyspieszenie cyklu udzielania odpowiedzi na pisma i postulaty adwokatury.

Z wyrazami szacunku

PREZES

Naczelnej Rady Adwokackiej
adw. dr Kazimierz Łojewski

*P.S. O dalszych losach adwokackiej „taksy” poinformujemy czytelników.
Redakcja*

3.**UCHWAŁA NR 6/X/89
Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 2 lipca 1989 r.**

Naczelna Rada Adwokacka, po przeanalizowaniu istoty i zadań zawodu i samorządu adwokackiego, postanowiła:

- 1) wyrazić pogląd, że niepowtarzalny i specyficzny charakter zadań prawnych i społecznych adwokatury nie da się pogodzić z jakimkolwiek koncepcjami połączenia tego zawodu z innym zawodem świadczącym pomoc prawną;
- 2) wyrazić ubolewanie i zaniepokojenie z powodu podejmowanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości prób zmierzających do integracji zawodu i samorządu adwokackiego z innymi zawodami i samorządami prawniczymi;
- 3) postulować, by Ministerstwo Sprawiedliwości przy prowadzeniu dalszych analiz i badań w tym zakresie czyniło to z udziałem samorządu adwokackiego.

4.**UCHWAŁA NR 8/X/89
Naczelnej Rady Adwokackiej
podjęta w dniu 2 lipca 1989 r.**

Naczelna Rada Adwokacka, przychylając się do apelu Fundacji Pomocy Ofiar Przestępstw, zwraca się do całej adwokatury o czynne włączenie się w działanie Fundacji.

NRA celem zorientowania kolegów w zakresie działalności Fundacji przesyła apel podpisany przez przewodniczącego Zarządu Fundacji.

FUNDACJA
POMOCY OFIAROM PRZESTĘPSTW
00-950 Warszawa
Al. Ujazdowskie 11
FOP 177/89

Obywatel Dziekan
Naczelnej Rady Adwokackiej
w Warszawie

Różnorodne formy pomocy ofiarom przestępstw znajdują się już od dawna w sferze zainteresowań państwa i społeczeństwa.

Mając na uwadze ograniczenia skutków patologii społecznej i zmniejszenie szkód wyrządzonych działalnością przestępczą, w 1985 r. ustanowiona została Fundacja Pomocy Ofiarom Przestępstw.

Pomoc niesiona przez Fundację obejmuje wyrównanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego przestępstwem, jeżeli pokrzywdzony:

- doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, w wyniku których całkowicie lub częściowo utracił zdolność do pracy zarobkowej i znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, albo
- utracił opiekuna lub żywiciela, na skutek czego uległa znacznemu pogorszeniu jego sytuacja materialna i życiowa, albo
- poniósł straty materialne w rozmiarach obniżających w istotny sposób dotychczasowe warunki życiowe własne i rodziny pozostającej na jego utrzymaniu.

Ofiarom przestępstw lub ich rodzinom wyrównuje się przede wszystkim utracone zarobki, wydatki związane z leczeniem, rehabilitacją lub pogrzebem, itp.

Ponieważ Fundacja często stwierdza brak obiektywnych i subiektywnych możliwości występowania ofiar przestępstw z powództwem cywilnym, Zarząd zwraca się z uprzejmą prośbą do Obywatela Dziekana o włączenie się adwokatów, wykorzystując ich możliwości zawodowe, w realizację celów i zadań wynikających ze Statutu Fundacji. Mogłoby to polegać na udzielaniu informacji osobom pokrzywdzonym w wyniku działalności przestępczej o możliwościach uzyskania pomocy finansowej i zasobów Fundacji.

Chodzi również o udzielenie pomocy osobom zainteresowanym roszczeniami odszkodowawczymi w postępowaniu cywilnym lub w postępowaniu karnym w trybie art. 52 k.p.k.

Jeżeli osoby pokrzywdzone nie są w stanie pokryć kosztów prowadzenia takiej sprawy, Zarząd Fundacji uprzejmie informuje, że mogą być one pokryte przez Fundację na wniosek osób zainteresowanych.

Mając nadzieję, że cele statutowe Fundacji znajdą zrozumienie u Obywatela Dziekana i wsparcie ich realizacji, łączę wyrazy poważania.

PRZEWODNICZĄCY
Zarządu Fundacji

Wojciech Tomczyk
Sędzia Sądu Woj.

5.

UCHWAŁA NR 9/X/89 **Naczelnej Rady Adwokackiej** **podjęta w dniu 2 lipca 1989 r.**

Naczelna Rada Adwokacka na posiedzeniu plenarnym w dniu 2 lipca 1989 r., wyrażając głęboką satysfakcję z powodu wyboru Koleżanek i Kolegów adwokatów do obu izb Parlamentu, przesyła Szanownemu Koledze serdeczne gratulacje, a jednocześnie zwraca się z apelem o rozważenie możliwości włączenia się do prac parlamentarnych w Komisji Wymiaru Sprawiedliwości lub w Komisji Prac Ustawodawczych.